

ULITÝ START

Na konci srpna a na začátku září se uskutečnilo v korejském Tegu mistrovství světa v atletice. Přiznávám, že atletika je sport, který je mi velmi blízký, a tak jsem ho zvolil za téma tohoto zamyšlení, i když to není téma příliš „hodové“.

Dnes asi každý, kdo se o atletiku aspoň trochu zajímá, zná jméno Usain Bolt. Tento jamajský sprinter byl i letos při dvou nejkratších sprintech na sto a dvě stě metrů velkým favoritem. Ve finále „stovky“ se ale stalo něco nečekaného. Bolt vyrazil ze startovních bloků o zlomek sekundy dříve, než je povoleno – v atletice se tomu říká, že „ulil“ start. Nová pravidla jsou nekompromisní: hned po prvním ulitém startu následuje diskvalifikace. Největší favorit na zlato musel smutně a rozčarovane opustit dráhu...

Jiná nečekaná událost se stala při poslední disciplíně téhož mistrovství – při štafetě mužů na 4 x 100 metrů. O prvenství soupeřily pře-

devším dvě štafety: Jamajčané s již zmíněným Boltem a Američané. Zbývala poslední předávka štafetového koliku, když americký běžec Darvis Patton zavadil ramenem o vedle běžícího závodníka, klopýtl a dramaticky upadl. Americká štafeta nedoběhla do cíle, šance na medaile přišly vniveč...

Ani jeden z těchto okamžiků jsem sice při přenosech z Tega neviděl, ale když jsem o nich četl, připomenul jsem si, že už apoštol Pavel ve svých listech přirovnává náš zápas o vlastní spásu k běhu na závodní drá-

ze. Myslím, že i ve zmíněných událostech z letošního šampionátu můžeme nalézt duchovní symboliku. Ta může spočívat třeba v tomto:

Soustředěnost na to nejpodstatnější. Atleti – a jistě i jiní sportovci – dokáží obětovat při tréninku neuvěřitelné množství námahy pro dosažení vítězství. A potom, když přijde okamžik startu, se totálně soustředí. Vědí, že teď jde „o všechno“. Pokažený start, to je konec nadějí... Příklad sportovců nám připomíná, že při cestě ke spásě je skutečně – na rozdíl od bojů o medaile – o všechno. Věříme sice, že spásu nám už Ježíš získal, ale to nemá narušovat naše úsilí o to, abychom tento dar dokázali přijmout... Zde našťastí podobnost se sportem končí. V atletice znamená jeden pokažený start diskvalifikaci. My dostáváme od Boha stále nové možnosti. Ale pozor: to by nemělo znamenat, že své „starty“ ke snaze o dobro

či o nápravu přestaneme brát vážně. Vážný a důležitý je každý z nich. Vždyť jde skutečně o mnoho...

Naše zodpovědnost. Všichni čtyři američtí sprinteři, kteří běželi letošní štafetu, patří ke světové špičce. Přesto to nebylo nic platné. Když jeden z členů týmu při předávce selhal, tvrdě to pocítili všichni... Také my máme své nezastupitelné místo v Božím plánu spásy. Nevadí, že nejsme slavné osobnosti jako byla třeba Matka Tereza. I ten náš, i když malý, úsek nesení „štafetového kolíku“ víry, naděje a lásky je důležitý a nezastupitelný.

Vytrvat až do cíle. Americká štafeta vypadla ze závodu kvůli kolizi. Při jiných závodech se občas stane, že sportovce opustí síly a on po nadějném začátku svůj závod vzdá... My se též ve své víře i ve svých osobních povoláních musíme potýkat s pokusem o chablost, rezignaci, někdy snad i s pokusem o všechno „zabalit“, vzdát. Velká útěcha je zde jedna: Na rozdíl od sportu nejsou medaile určeny pouze pro tři nejlepší. Bůh má připravenou svou úžasnou a nádhernou odměnu pro všechny, kteří ho milují. Je ale životně důležité ubránit se občasné touze opustit Boží „závodní dráhu“. Je důležité nesejít z cesty života.

Přeji vám všem vytrvalost v dobrém.

o. Petr

**NÁŠ OTEC PETR JE OPĚT O ROK MOUDŘEJŠÍ
A MY MU JMÉNEM DOLNOBOJANOVSKÝCH A JOSEFOVSKÝCH
FARNÍKŮ CHCEME POPŘÁT VŠE NEJLEPŠÍ K JEHO
NAROZENINÁM A DO DALŠÍHO ROKU VYPROŠUJEME ZDRAVÍ,
ELÁN A HOJNOST DARŮ DUCHA SVATÉHO.**

RR

Že v jiných farnostech není běžné, že by se kněz věnoval všem věkovým skupinám s takovou nápaditostí, nasazením a úsilím, které je spojeno často s obětí, víme ze svědectví mnoha těch, kteří k nám občas zavítají a pak se také rádi vracejí. A tak pro takové malé shrnutí si na následujících řádcích uvedme, co všechno se v naší farnosti pravidelně děje. *A kde se něco děje, tam vznikají dějiny.*

Pro všechny: denně mše svatá, někdy i více, pravidelné adorace, častá služba ve zpovědnici, přípravy ke svátostem, svátostné požehnání, průvody do polí, křížové cesty, pěší pouť do Žarošic a další poutě autobusy, ...

Děti a mládež: dětská mše svatá spojená s vyprávěním příběhů, dětský den, ministrantský tábor, promítání filmů na farní zahradě, příprava dětí k 1. sv. přijímání, příprava birmovanců, zimní dovolená pro rodiny s dětmi, letní pobyt s devátáky v Roháčích, výuka náboženství, ...

Dospělí: charizmatická duchovní obnova, biblické hodiny, návštěvy nemocných, pobyt s dospělými v Roháčích, zajišťování duchovních obnov před Velikonocemi a Vánoce, vedení Farní rady, články v Cestě, ochota vyslechnout a poradit v osobní tíživé situaci a mnoho dalších aktivit.

A na závěr se nabízí otázka, kolik hodin má otcův den??!

Letošní pouť do Žarošic

Foto: Zdeněk Pardík

Blahořečení Alojse Andrického

Dne 13. června 2011, měsíc po blahořečení Svatého otce Jana Pavla II., byl blahořečen v sousedním německém Sasku další Slovan - Lužický Srb Alojs Andrický.

Pro celé Sasko, které je napůl protestantské, napůl katolické a zejména pak pro malý národ Lužických Srbů, žijících na tomto území, to byla velká událost vyprošená zbožnými hornolužickými věřícími.

Alojs Andrický se narodil 2. 7. 1914 v Radworu. Pocházel ze šesti dětí, tři starší bratři se vydali na cestu kněžství, Alojs je následoval. Měl také dvě sestry, mladší z nich ještě žije.

Už na gymnáziu byl Alojs velmi aktivní, organizoval katolickou mládež, byl předsedou studentského spolku, šéfredaktorem studentských novin... Po studiích a svěcení nastoupil v roce 1939 jako kaplan v kostele Nejsvětější Trojice v Drážďanech. Byl pověřen péčí o mládež a mladé kaplany.

Při jednom shromáždění se postavil proti gestapu, které neustále studenty kontrolovalo a to byl jeden z důvodů, proč byl zatčen a uvězněn. Byl odsouzen a skončil jako několik tisíc kněží v koncentráku v Dachau, z něhož se již nevrátil.

I tady byl aktivní, projevoval pevnou víru, nenechal se zlomit. Stal se vzorem pro spoluvězně, pomáhal starým a slabým, obveseloval je různými akrobatickými výkony a salty, např. chodil po rukách a tím jim zpestroval jejich těžký úděl. Pomáhal nemocným nakaženým tyfem, až sám onemocněl a 3. 2. 1943 dostal smrtící injekci. Jeho život plný víry a lásky se ve 29 letech uzavírá.

V červenci 1998 byl zahájen beatifikační proces Alojse Andrického, první podnět k němu podali již r. 1988 lužickosrbští studenti, pro které Alojs byl a je stálým vzorem.

Velké slavnosti blahořečení o svatodušním pondělí předcházelo triduum.

Páteční děkonná bohoslužba se konala v Budyšině, kde byl Alojs Andrický vysvěcen na kněze.

Motto prvního dne bylo: **Tu jsem. Pošli mne!**

Sobotní vigilie s názvem: **Čekat, jak sv. Maria** - to byl večerní modlitební program u pomníku sv. Cyrila a Metoděje ve Smochčicích, kde Alojs studoval v kněžském semináři. Večerní pořad připravila mládež, která následně držela noční stráž. Velmi působivá zamyšlení proložená krásnými

zpěvy a četbou úryvků dopisů z vězení rodičům a sourozencům doplněné velkými malovanými plátny vytvořily neopakovatelnou atmosféru, která se nám vrací často na mysl.

„...VEZMĚTE TO, CO ON NÁM JAKO KŘÍŽ POSILÁ, V LÁSCE NA SEBE, I KDYŽ TEN KŘÍŽ JE VELMI TĚŽKÝ.“ (jeden z úryvků)

Nedělní motto znělo: **Duch zahoří.** Na čtyři tisíce poutníků připutovalo do Róžanta, mariánského poutního místa (mnozí šli deset i více kilometrů pěšky). Při slavné mši svaté přísluhovali všichni lužickosrbští kněží.

Svatodušní pondělí – slavný den blahořečení

Před drážďanskou katedrálou se shromáždilo asi dvanáct tisíc věřících a několik desítek kněží.

Mezi hosty byla drážďansko-míšeňským biskupem J. Reineltem přivítána sestra Aloise Andického, papežský nuncius Perisset, ale i náš pan biskup Radkovský, kardinál Vlk a další.

Papežský legát Angelo kardinál Amato přečetl dokument Svatého otce (viz foto), jimž se Alojs Andricki, důstojný služebník Boží, pastýř nebojácný a věrný jako blahoslavený deklaruje...

Velká radost a nadšení bylo znát všude kolem, radovala se zvláště 89 letá sestra Marta s rodinou.

K této vzácné události byl sdružen 200 členný pěvecký sbor a všude bylo vidět slavnostní lužickosrbské kroje. Známa německá preciznost se projevila při organizaci mše svaté, na parkovištích i doprovodných programech. Celá slavnost byla zakončena odpoledními neš-

porami, kde podával svědectví o Alojsovi a jeho šlechtivosti bývalý spoluvězeň, vídeňský prelát Scheipers.

Všem přítomným se v závěru k radosti i dojetí sypala na hlavy papírová letadélka, neboť Alojs Andricki řekl:

„AŽ SE DOBA UKLIDNÍ, CHTĚL BYCH JAKO LETEC ROZŠÍŘIT KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ DO VŠECH KONČIN ZEMĚ.“

Blahoslavený Alojs Andricki je přijímán jako patron všech věřících celé drážďansko-míšeňské diecéze a zvláště nejmenšího slovanského národa Lužických Srbů, kteří jsou pravidelnými návštěvníky bojanovských hodů. Ať se tedy stane i naším přímluvcem a vzorem pro naši mládež.

Ludmila Kaňová

JAKÁ BYLA CHARIZMATICKÁ KONFERENCE?

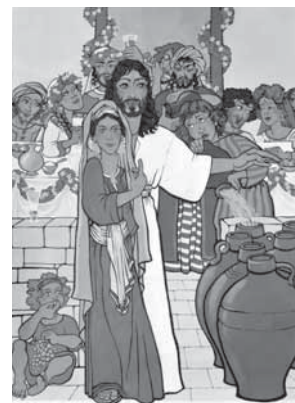
No úžasná. Přiznám se, že jsem se poprvé s projevy darů Ducha svatého setkal před 20-ti lety, kdy se po revoluci začaly veřejně prezentovat různé odnože evangelických církví nebo nově vznikající - nebojím se říct, sekty - založené na projevech Ducha svatého. Tehdy jsem získal pocit, že kdo nemá žádné viditelné, veřejně prezentovatelné dary Ducha svatého, není dobrým

křesťanem, nežije s Bohem a je tedy úplně špatný člověk. Po takových zkušenostech následovala averze ke všem emocionálním projevům víry a úmyslně jsem se jim vyhýbal. Až letos, když jsem dostal určitý impuls v Božím slově pro tento rok a otec Petr nabídl možnost zúčastnit se Kurzu charizmatické obnovy v naší farnosti, našel jsem odvahu seznámit se s charizmatickým hnutím

v katolické církvi. V Kurzu zazněla živá svědectví různých účastníků. Poznání, že Duch svatý může skutečně působit v našich životech, když mu otevřeme svá srdce a necháme se uzdravit od všeho, co nás svazuje, bylo pro mě nové a oslovující. Konference v Brně pak byla jasným pokračováním nových zkušeností. Společenství několika tisíc stejně naladěných „bláznů“,

kterí chtějí chválit Boha, překonává všechny předsudky a vtahuje do modlitby. Program nabízí přednášky duchovních osobností a atmosféra přímo vybízí ke sdílení vlastních zážitků Božího působení v našich životech. Najednou zjistíte, že denně potkáváte lidi a nemáte tušení, jaké kříže nesou svým životem, jak je život mnohem jednodušší, když se podřídneme Jeho vedení, když se ponoříme do Boží lásky. Pocit, že na to nejsem sám, pak pomáhá v nevěřícím prostředí nebat se svěřit o své víře, o Bohu. Jsem rád, že příští konference bude opět v Brně, určitě na ni pojedu.

účastník konference

„Udělejte všechno, co vám řekne.“
Jan 2,2

Tento verš z evangelia svatého Jana byl mottom letošní Charizmatické konference

v Brně. Počet účastníků se vyšplhal na 5000, mezi nimi také hodně členů naší farnosti. Bylo velmi povzbudivé sledovat množství zúčastněných a zvláště nasazení a ochotu dobrovolníků a organizátorů.

První přednášku na téma **Pozvání na svatbu** přednesl P. Vojtěch Kodet. U nás je známý především jako kazatel a exercitátor. Vojtěch Kodet mluvil mimo jiné o Panně Marii. Ta nám má být vzorem v chování i v modlitbě. V tomto příběhu je to Maria, která asi jako první vidí nedostatek. Nemluví však o tom, jenom zcela diskrétně a stručně upozorní svého Syna na problém... Chová se akčně: „Udělejte všechno, co vám řekne.“

Byl pozván také Ježíš - přednášku s tímto názvem přednesl Karel Řežábek. Je pastorem Křesťanského společenství v Plzni. Pracuje také jako hudebník. Mluvil mimo jiné

o tom, že pro Židy má stolování velký význam. Když je někdo v židovském prostředí pozván ke stolu, znamená to velké vyznamenání. Proto evangelia často vypráví, jak se Židé na Pána Ježíše zlobili, protože jedl s celníky a nevěstkami. Pro nás je velkým štěstím, že se Pán Ježíš takto choval, vždyť stojí i u našich dveří a čeká, že ho pozveme dál.

Sestra Lucie Cincianová, ThDr žije v komunitě v Olo-mouci. Po studiích v Římě byla pověřena formací ve svém řeholním institutu. Tato, na první pohled nenápadná řeholnice srovnávala nedostatek vína na svatbě v evangeliu s našimi nedostatky, duchovními i hmotnými. Zdůraznila, že je dobré pozvat Pannu Marii na svatbu, do svého života, do našich starostí... Ona pak bude mocnou přímluvkyní u svého Syna.

Hlavním hostem letošní Charizmatické konference byl

P. Raniero Cantalamanesa. Je to kapucinský kněz, který působil jako profesor patristiky v Miláně, byl členem Mezinárodní teologické komise. Od roku 1980 působí jako papežský kazatel nejprve za Jana Pavla II, nyní za Benedikta XVI. Kromě toho jezdí po celém světě a věnuje se zvěstování Božího slova. Jeho nejznámější knihou je *Život pod vládou Kristovou*. P. Raniero mluvil na téma **Udělejte všechno, co vám řekne a Naplňte džbány vodou**. Ve svých přednáškách nám přiblížil také svoji cestu ke kněžství a k charizmatické duchovní obnově. Dověděli jsme se také zajímavosti o jeho činnosti v papežské službě i o cestách, které podniká, aby zvěstoval Boží slovo v různých zemích světa.

Viola a Augustin Svobodovi mluvili o **Ježíši a dobrém víně**. Tito, i u nás v Bojanovicích známí manželé lékaři, se věnují evangelizaci pokřtěných, pastoraci manželů a snoubenců a aktuálním otázkám bioetiky. Oba jsou členové komunity Emmanuel v Brně. Svobodovi mluvili o víně v našem životě, především pak o víně, které se nám dává při mši svaté. Víno, zvláště to dobré, přináší radost. Zamýšleli se nad tím, proč chodíme z kostela smutní, proč se neradujeme, když jsme dostali dobré víno? Kolikrát vypadáme tak, jako bychom šli z Kalvárie a ne ze svatby.

Poslední přednášku měl

v neděli na téma **Učedníci v něho uvěřili** o. Petr Karas, u nás také všem dobře známý. :) Spolu jsme se zamýšleli nad tím, co je to víra, co nám ve víře pomáhá, co nás brzdí, co pro nás víra znamená. Víra je daleko víc než jen soubor tradic, pravidel, povinností, dědictví... I když i toto je její důležitou součástí.

Všechny přednášky si můžete objednat na www.vira.cz

Tak jako každý rok Charizmatickou konferenci doprovázela hudební skupina Chapela s vedoucím Mirkem Přikrylem. Podílela se velkou měrou na výborné atmosféře, která tu vládla.

Na konferenci je tradičně zajištěn program pro děti od čtyř let. O děti všech věkových skupin je zde velmi dobře postaráno v duchovních i sportovních aktivitách. Letos všech-

ny děti, které se přihlásily na „dětskou konferenci“, dostaly pozvánku v tomto znění:

Milá ...Aničko, Milý ...Jiříčku ,...

Zvu Tě na hostinu, aby ses mohl se mnou radovat a být šťastný. Zvu Tebe i Tvé kamarády a všechny, které máš rád, a moc mi záleží na tom, abys přišel. Chci utišit Tvé srdce, ošetřit každou Tvou ránu a darovat Ti všechno, co si přeješ. Je pozváno mnoho hostů a jak je znám, bude tu docela veselo. Přichystal jsem totiž velkou slavnost a držím Ti na ní místo. Moc se těším, až se uvidíme a až to společně oslavíme.

Tvůj Ježíš

Myslím, že toto pozvání platí nejenom pro děti, ale i pro všechny, kdo ještě neměli odvahu se KCHK v Brně účastnit.

K. Košutková

SOBOTA NA SVATÉM HOSTÝNĚ

Foto Pavel Hubačka

V sobotu 23. července se konala pouť naší farnosti na Hostýně. Na cestu se vydaly tři autobusy, my jsme putovali v tom určeném pro děti. Už cestou jsme společně využili čas k modlitbě a také jsme se vžívali do napínavých příběhů Otakara Batličky, které byly moc zajímavé a měly hluboké mravní poselství.

Jelikož jsem jela sama s našimi třemi dětmi, z nichž některým bývá po cestě špatně a taky předpověď počasí nebyla moc optimistická, celou pouť jsem hned ráno svěřila mocné přímlově Panny Marie. A sama sobě jsem připomínala - „důvěřuj“.

Cesta ubíhala dobře, a i když bylo znát, že autobus má nějaké problémy, dojeli jsme v pořádku až na parkoviště pod hostýnskou bazilikou. Počasí bylo krásně slunečné, a tak jsme ve slavnostním průvodu vešli do chrámu. Ten se poměrně hodně zaplnil, věkové složení přítomných bylo pestré, od malých dětí až po naše tetičky v krojích. Byla jsem ráda, že tu vidím tolik

známých tváří, škoda jen, že bylo tak málo dětí po prvním sv. přijímání. Mši svatou jsme i přes časté koordinování dětí prožili pěkně. Po ní jsme mnozí zamiřili do místních restaurací poobědvát, na což se naše děti těšily už od rána. Pak následovala nevyhnutelná obhlídka četných stánků. Byla jsem ráda, že kromě sladkostí, plyšové opice a větrníku jsme koupili i krásný křížek na krk pro naši nejstarší ratolest.

V jednu hodinu začalo v bazilice svátostné požehnání a pak jsme se společně vydali po jednotlivých zastaveních křížové cesty. Hned u prvního nás Jiřík zaspal v krosně na mých zádech a přiznám se, že už v půlce cesty mě tak tížil, že jsem si přála, aby mně někdo pomohl. Naštěstí tu byl ochotný „Šimon“, který si krosnu vzal na svá záda.

I zpáteční cesta pak probíhala bez problémů, ideální to bylo, když děti spaly. Pouť jsme po příjezdu společně zakončili v našem kostele, já osobně jsem děkovala Panně Marii, že jsem se opět mohla spolehnout na její přimluvu.

Na Hostýně nám bylo dobře. Věřím, že jsme si vyprosili mnoho milostí pro náš každodenní život. Dá-li Pán Bůh, snad se tam za rok zase sejdeme.

A. Tlachová

„Jdi dále,
pokládej jednu nohu
před druhou, od pochybnosti
jdi dále k víře
a nestarej se o to,
co se zdá nemožným.
Zapal oheň!
I s trny,
které rozdírají!“

Roger Schulz, Taize

První společenství manželů v naší farnosti vzniklo před více než deseti lety. V posledních letech tráví počátek prázdnin i s dětmi ve farním areálu v Hlubokých Mašůvkách. Zde je dětská část výpravy v kaňonu řeky Dyje.

Roháče 2011

Poslední týden v červenci jsme se vydali na týdenní „relaxační“ pobyt do Roháčů. Počasí nám moc nepřálo, celý týden většinou pršelo a bylo zataženo, ale i přes to jsme měli stále dobrou náladu.

Dá se říct, že první den byl opravdu docela odpočinkový. Šli jsme k asi 2-7 kilometrů vzdálené kapličce, kde jsme slavili první mši svatou. Na další dva dny nám otec Petr přichystal již delší túry. V úterý jsme se vydali na Vyhliďku, jenže byla hustá mlha a z cesty na Vyhliďku se najednou stala zbytečná fyzická námaha. ☹ Na středu jsme si naplánovali túru na Tri Kopy, ale doputovali jsme jen na Žiarskou chatu a další výstup nám počasí nedopřálo. Ale další den se počasí zlepšilo, a tak větší-

na horalů Tri Kopy zdolala. Po náročné túře nás v pátek čekal zasloužený odpočinek. Jako každý rok otec vařil svou specialitu „porýč“. „Porýč“ nás nezklamal a všem velice chutnal. Ale aby nám nebylo líto, že

se celý den „flákáme“, šli jsme si odpoledne zahrát baseball. V sobotu jsme s truchlící náladou jeli domů.

*Markéta Netopilíková,
Pavla Burešová*

Tak takové počasí provázelo letošní „devátácké“ Roháče skoro celý týden. Přesto jsme z Roháčů odjížděli neradi...

ROHÁČE DOSPĚLÍ – 14.-20. srpen 2011

Program pobytu v Roháčích probíhal stejně, jak to již znáte z předchozích ročníků. Denně byla slavena mše svatá v přírodním Božím chrámu, co se týče duchovních témat, probírali a rozjímali jsme nad Pavlovým listem Filipánům, také jsme četli příběh na pokračování a v neduchovní oblasti jsme se věnovali záhadnému úkazu, který se objevuje na předloktí a jež se po bojanovsku zve „čemer“. Této záhadě jsme na kloub za celý pobyt nepřišli.

Já se pro příklad toho, jaké jsme vytvořili společenství zaměřím, pouze na popis jednoho dne, a to středy, která patřila k nejnáročnějším v týdnu.

Na tento den byla naplánována a kupodivu i uskutečněna celodenní 35 km dlouhá túra po hřebenech Roháčů. Naším cílem byly na sebe navazující hřebeny: Tri Kopy, Hrubá Kopa, Baníkov a Príslop. Abychom tuto štreku časově zvládli, byli jsme nuceni vstávat již v 6 hodin.

Někteří se pravda vyhrabali z pelechů až po zaznění povelu „myši z bidel“, ale i tak se všem dostalo hojné snídaně. Pak jsme vyrazili.

Prvním cílem byla horská chata v Žiarkej doline, kde jsme se krátce občerstvili, utáhli šňůrky na botách, někteří stačili ještě „urobit jednu alebo dve kopy“ a pak po povelu „KONČIT!, VSTYK! a ODCOD!“, po kterém vstávali místní horalé i cizojazyční hosté, kteří nechápali, co se děje, začalo stoupaní směrem na Tri Kopy. Za hlaholu národní písně „Aká si mi krásna, ty rodná zem moja...“ v tom nejbásovějším podání Jendy Dvořáka jsme doputovali na menší vrchol, kde byla v majestátném objetí hor slavena mše svatá. Pak před námi stál nejobávanější úsek celé trasy – zdolávání vzdušných vrcholů, lezení a šplhání po skalách, v méně přístupném terénu za pomoci řetězů zakovaných do skály. Přestože to byl velmi náročný úsek, který dal zabrat především našim svalům, neoddechly si

ani naše bránice. Humor byl po celý čas našim průvodcem, jen na řetězech musel zaznít povel „roubíky do úst“, protože pokud stěží stojíte na roztrěsených nohou na skalní římsce, držíte se řetězu a snažíte se nevsámat si hloubky pod vámi a výšky nad vámi, tak vám rozhodně „trás bránice“ stability nepřidá. Vrcholové cíle jsme všichni zvládli, hnal nás totiž hlad i touha po odpočinku a také neustávající povely jako například „zvýšit tempo!“ a další. Na příští rok je v plánu pořízení biče a malého bubinku, který bude tempo i vyfukávat a pak běda tomu, kdo neudrží krok. ☺ Nyní už před námi stál návrat z posledního vrcholu do Žiarskej chaty. Nejprve jsme se radovali, že to bude konečně z kopce, ale smích nás brzy přešel. Byl to tak krkolomný sestup, že po chvíli přestaly znít povely a z chůze se stalo klopýtání. Do horské chaty jsme dokulhali při setmění, krátce se občerstvili, přioblékli a již za tmy s baterkami na hlavách jsme vyrazili směr dočasný domov. Podotýkám, že veškerý soucit s naší únavou musel jít stranou a těchto posledních 9 km jsme museli zdolat rázným krokem, a to již někteří (upřesňuji – všichni snad s výjimkou otce Petra) byli ve stádiu, že jsme museli dávat každé noze zvlášť povel „zvedni se, ohni se v koleně, udělej ten krok, ...“ Ze strachu před vsudypřítomnými medvědy jsme se pomodlili zpívány růženec, jako když se jde do Žarošic. Domů jsme se vrátili jak spráskaní psi,

pletli jsme nohama tak, že mít vlnu, upletli bychom po cestě každý když ne svetr, tak aspoň ponožky – že, Véno? Dorazili jsme těsně před půlnocí, zničení, neschopní další činnosti a hladoví, protože jsme tohoto dne neměli ještě teplé jídlo. Jaké bylo naše překvapení, když nás v táboře čekal prostřený stůl, ozářený světlem svíček, s kytkou uprostřed, nechyběly ubrousky a víno – hotová svatební tabule. Z původní francouzské polévky, připravené na devátou hodinu, se v mezičase stalo výborné husté rizoto. Jaro, děkujem!! Po velmi náročném dnu to bylo nesmírně krásné a hlavně neočekávané završení dne.

Tak tolik z našeho pobytu. V tomto přátelském duchu se nesly všechny naše dny. Po celou dobu jsme měli nádherné slunečné počasí, zmokli jsme pouze jednou, a tak jsme si často vzpomněli na naše devátáky, jak to měli těžké, když jim celý pobyt propršel.

NA ZÁVĚR NĚKOLIK „NEJ“:

Nejne očekávanější pokrm: Zákusky, maso a bramborový salát ze svatby Pavla Ličenika, které přistály na naší tabuli v neděli a sloužily ještě další dny.

Nejužitečnější nástroj: Motyčka na kopání jamek v lese (zajistil: Jara Hromek).

Nejabsurdnější starost: Jedna z účastnic si před ukládáním k spánku z batůžku vytáhla občanský průkaz, aby ho uschovala na jiném místě. Na otázku proč? odpověděla, že kdyby v noci do stanu vnikl medvěd a batoh sebral, aby nemusela vyřizovat nový.

Nejbláznivější požadavek: Během středecní túry jsme byli požádáni, aby s sebou každý vzal jeden kámen a ten pak v Bojanovicích předal příslušné osobě za účelem vybudování skalky. Kámen nesměl vážit pod 20 kg.

Nejmilejší návštěva: Jirka Hebron – těsně před skládáním časných slibů

Nejcharizmatičtější osoba: Jan „rosnička“ Netopilík – pouhá střelná modlitba stačí ke změně počasí.

*Za účastníky a s jejich pomocí zapsala
H. Maděryčová*

SVĚTOVÉ DNY MLÁDEŽE V MADRIDU

Letos v srpnu (15. - 21. 8.) se po třech letech opět konaly Světové dny mládeže (SDM). Tentokrát v hlavním městě Španělska, kam se sjelo na dva miliony mladých křesťanů.

SDM je mezinárodní setkání organizované katolickou církví, které spojuje mladé křesťany z celého světa. První SDM se konaly v roce 1984, kdy papež Jan Pavel II. prvně svolal mladé do Říma. Od té doby jsou pořádány každé dva nebo tři roky. Může se jich zúčastnit kdokoliv ve věku 14 – 30 let. Každý ročník má svoje logo, hymnu a motto z Bible, které volí papež.

Této pouti se spolu s 3,5 tisíci mladých z celé České republiky zúčastnila i malá skupinka mladých z naší farnosti.

Vyjeli jsme v pondělí 8. 8. odpoledne jedním z autobusů brněnské diecéze. V úterý odpoledne jsme dorazili do krásného města Annecy na východě Francie, kde jsme měli 9 hodin přestávku. Celý den jsme si prohlíželi památky města, krásné zahrady a také jsme se koupali v jezeře Lac d'Annecy. Večer se konala mše svatá pro české poutníky a pak jsme se zase vydali na cestu. Do Španělska jsme dorazili ve středu kolem poledne.

Následující týden jsme strávili v rámci předprogramu v diecézi Tarragona nedaleko Barcelony. Ubytování jsme byli v tělocvičnách ve školách. Každý den jsme společně slavili mši svatou v Českém centru. Měli jsme možnost zdarma navštěvovat různé památky a muzea a horká odpoledne jsme trávili u moře:-). V sobotu 13. 8. jsme jeli do Barcelony, kde se konala společná mše svatá a koncert pro 40 tisíc poutníků ubytovaných po celém Katalánsku. I přes menší organizační problémy

byla mše skvělá. Po celý den panovala v Barceloně úžasná atmosféra a všechno to nadšení a radost přímo vyzařovalo z každého, koho jsme potkávali. Večer jsme se vrátili do Tarragony, kde jsme strávili ještě jeden den a v pondělí se odjždělo do Madridu.

Foto: Petr Komosný

Cesta trvala asi 8 hodin. A přestože jsme na místo dorazili až kolem osmé hodiny večer, bylo tam neskutečné vedro. Přes den se teploty pohybovaly nad čtyřicítkou a ani po půlnoci neklesaly pod třicet.

Každý den se konaly katecheze, které vedli např. český primas Dominik Duka, plzeňský biskup František Radkovský a další. Po katechezi se slavila mše svatá. Poté jsme strávili nějakou dobu ve skupinkách, kde jsme diskutovali o tématech přednášek.

Svatý otec přijel do Madridu ve čtvrtek, kde ho už po celém hlavním městě očekávaly dva miliony mladých, až bude projíždět ulicemi ve svém papamobilu. Následující den se konala společná křížová cesta s papežem a v sobotu dopoledne jsme odjeli na letiště Cuatro Vientos, kde

jsme společně slavili vigílii. Byl to nezapomenutelný zážitek a náladu nám nezkažila ani bouřka, která se večer nad Madridem přehnal. V neděli přede mši papež objížděl sektory, aby opět pozdravil poutníky, a tak jsme měli jedinečnou možnost zahlédnout ho opravdu zblízka. Na mši byla opět skvělá atmosféra. Ještě než odjel, oznámil Benedikt XVI., že příští setkání se bude konat v roce 2013 v Rio de Janeiru v Brazílii.

Poté jsme opustili Španělsko a vydali jsme se na zpáteční cestu. Zastavili jsme se také ve Versailles a v Paříži, kde většina z nás navštívila Eiffelovku. Domů jsme dorazili v úterý 23. 8. navečer.

Světové dny mládeže byly pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem. Poznali jsme tam velkou spoustu skvělých lidí. Nikdy nezapomenu

na krásné chvíle strávené ve Španělsku a všem to vřele doporučuju:-).

Tímto bych chtěla poděkovat všem, kteří na nás mysleli v modlitbách a ostatním, bez kterých bychom se této pouti nemohli zúčastnit.

J. Gulišová

CESTA DO BANÁTU

Dva roky uplynuly a v rumunském Banátu se opět konal folklorní festival českých krajanů. Jak jste již mnozí slyšeli a možná i viděli, v jihozápadním Rumunsku v blízkosti břehů Dunaje u hranic se Srbskem žijí zbytky české komunity v šesti typicky českých vesnicích a v dalších smíšených obcích nebo městech. Jsou to potomci českých vystěho-

valců, kteří se do tehdejšího Horního Rakouska vystěhovali za vidinou lepšího života ve 20. letech 19. století. Po téměř 200 let života v této nehostinné cizině si dokázali uchovat svůj jazyk, kulturu, kroje, styl života a hlavně víru v Boha až do dnešních dnů.

Od roku 1988 se koná každé dva roky střídavě v českých vesnicích **folklorní fes-**

tival zdejších krajanů, kde se setkávají jak místní, tak i hosté z Čech, ale i zástupci českých i slovenských komunit z různých částí Balkánu. Ve svých vystoupeních předvádějí to, co zdělili a udržují po svých předcích, setkávají se, navazují přátelství a dobré vztahy. Bohužel v posledních letech ztrácí tyto festivaly kvalitnější úroveň a to hlavně kvůli odcho-

dům zdejší mládeže za lepším životem do Čech, takže ve vesnicích zůstává především starší populace.

Letos se uskutečnil již 12. ročník festivalu v největší české vesnici – **Gerniku**, a to ve dnech 20. – 21. srpna. Oblastní charita Hodonín, která působí v krajaňských vesnicích již šest let, vypravila pod vedením jejího ředitele, pana Václava Salajky, na tuto akci dva autobusy – jeden s návštěvníky festivalu a druhý s účinkujícími, což byla mládežnická dechová hudba Barborka z Mutěnic. Autobus s návštěvníky vyrazil už v půli týdne a cestou tam jsme navštívili město Temesvár, kde vypukla revoluce proti totalitě v r. 1989. Dále pak muzeum parních lokomotiv po širém nebe v Resici, pravoslavné monastýry, staré římské lázně Herkulane a jiné zajímavosti. První noc jsme přespali v nejmalebnější kra-

janské vesnici Rovensko, kde jsme nasáli atmosféru doby našich babiček, ochutnali krajové speciality i stará česká jídla, zašli na táčky (besedu) k sousedům a poznali přáteliskost, pohostinnost a vřelost zdejších krajanů. V podvečer dalšího dne jsme přijeli do vesnice Svatá Helena, kde jsme se ubytovali, poseděli s domácími a večer vyrazili do vsi a dlouho do noci seděli

u místního magacinu, povídali a zpívali při harmonice.

Ráno přijela i druhá část výpravy – Barborka – a po jejím ubytování jsme vyrazili autobusem na Gernik. Seznámili jsme se s prostředím, někteří se oblekli do krojů (včetně dechovky) a průvodem jsme prošli vesnicí, jeden soubor za druhým, všichni ve svých krojích, za rázného doprovodu naší i místní dechovky. Po úvodních slovech organizátorů a banátské hymně „Ta naše písnička česká“ začal samotný festival a přehlídka krajaňských souborů se svými programy. V podvečer se v místním kostele konala mše sv. a po ní následovala na návsí bujará taneční zábava, kde se opět střídaly dechovky. Bohužel, o půlnoci, kdy byla ještě zábava v plném proudu, jsme odjžděli zpátky na Svatou Helenu, abychom se trochu vyspali a byli v neděli čilí. V neděli jsme se zúčastnili mše sv., po níž ještě vyhrávala

Barborka, pak oběd v domácnostech a odpoledne volný program – procházka po vsi, táčky, vyhlídka nad Dunajem a večere v domácnostech.

Navečer jsme se sbalili, rozloučili s domácími a se vsí a vyrazili směrem k domovu. Cesta nám proběhla bez problémů a po 12 hodinách cesty jsme v pondělí ráno dorazili opět k faře v Bojanovicích a rozešli se do svých domovů, plní nových zážitků a dojmů z krásné prožitého zájezdu a pobytu mezi našimi krajany v rumunském Banátu.

Já sám jsem se dověděl o českých krajanech v Banátu hned po revoluci a poprvé jsem je navštívil v r. 1993. Od té doby jsem tam byl několikrát a se svými přáteli jsem se zúčastnil několika krajanských festivalů, z toho na Rovensku a Šumici jako účinkující v krojích. Mezi naší vesnicí a českými vesnicemi v Banátu vidím určitou spojitost, zejména po revoluci. Od nás sice mladí neutikají, spíše naopak, jsme vlastně téměř městská vesnice, ale odchází od nás

něco jiného. Téměř se u nás vytratila lidová architektura, mizí nářečí a kroje a folklor se stává více umělým, než lidovým. Když k nám přijede návštěva na nějakou folklorní nebo církevní slavnost, tak si většinou fotí mládež v pestrobarevných podlužáckých krojích. Já jim vždycky říkám: „To si fotit nemusíte, to tady bude ještě za 20 až 30 let. Ale foťte si ty tetičky v krojích, které jsou jejich denním oblečením a všední život zdejších lidí,

Foto z návštěvy Banátu – Pavel Zigáček

protože to tady za tu dobu už nebude.“ Víím, pokrok a technický rozvoj lidstva se zastavit nedá, bohužel to však přináší ztrátu dědictví, které nám zachovali naši předkové. Ale važme si toho, co nám ještě zbylo a snažme se to uchovat, jak u nás, tak i v českých vesnicích v Rumunsku.

Pro srovnání – co je život v pohodlných městských bytech proti bydlení v našich venkovských baráčkách, co dálnice páchnoucí asfaltem a kouřem z výfuků aut proti vonícím polím, lukám a vinicím, co počítače, internet a jiné vymoženosti proti přátelskému posezení na táčkách, co diskotékové zábavy proti krajským festivalům v krojích s lidovou muzikou a co nejnovější písničkové hity proti té naší banátské hymně „Ta naše písnička česká“?

František Kuběna

Sobota 13. srpna v Žarošicích

Třináctého srpna připadla na naši farnost tzv. „třináctka“ – mariánský den v Žarošicích, abychom jej moderovali. Byly vypraveny dva autobusy, které byly plně obsazeny, a kromě toho přijeli mnozí farníci auty. Zúčastnila se i krojovaná mládež, chlapci nesli sochu Panny Marie a děvčata předříkávala modlitbu růžence.

Hlavním celebrantem bohoslužby byl opat Michael Pojezdny, představený premonstrátů v Praze na Strahově, koncebroval i náš o. Petr. K pěkné atmosféře přispěl náš ženský sbor, který zazpíval při mši sv. několik mariánských skladeb spolu s manželi J. a V. Ducháčkovými. Po mši následoval průvod přes vesnici, po kterém o. Pohanka všem poutníkům poděkoval za krásné společenství a všechny srdečně pozval na Zlatou sobotu.

J. Bohůn

PŘED VĚKY ZVOLENÁ, PANNŮ MARIA... letošní Zlatá sobota v Žarošicích

Každý rok se mnozí těšíme na naši zászvětnou pouť do Žarošic. Hodně lidí se tomu asi diví, vždyť je to velká námaha, nic nového se tam neděje, ta hrozná tlačeniice... Ale já se těším pokaždě a jsem ráda, že nás letos šlo hodně pěšky (skoro dvě stě). Počasí nám přálo nadmíru, chvílemi bylo dost vyčerpávající horko, ale hned jsme si vzpomněli na některé roky, kdy přšelo, vyfukovalo a bylo zima. Takže to mohlo být horší.

Věřím, že je to velké bohatství, naše písně, modlitby, společenství, které cestou zažíváme. Vždycky se těším na určitý úsek cesty, protože tady se bude zpívat písnička, kterou mám ráda. Tak se těšíme na přestávky, hlavně na tu v Čejči, kdy je možné si víc popovídat, třeba s těmi, o kterých vím,

Foto: Zdeněk Pardík

že je zas dlouho nevidím, možná zas až za rok při cestě do Žarošic (je fajn, že se rodáci vrací a chodí s námi na tuto pouť). Hodně lidí také využívá možnosti svátosti smíření.

Velmi silná chvíle je pro mě, když vcházíme do Žarošic, kde nás už čeká množství těch, kteří přijeli auty, připojuje se socha Panny Marie, děti po

prvním sv. přijímání, krojovaná... Pak všichni jdeme v průvodu a zpíváme. Letos mně už ani tak nevadily ty stánky kolem, šly s námi i děti a věděla jsem, že je dobré jim něco koupit za vytrvalost, kterou projevíly...

Po občerstvení a koupení dárků jsme se už scházeli u kostela, jelikož se blížil čas začátku slavnostní mše sv.

I když bylo letos všude hodně lidí, podařilo se nám dostat na místo pod venkovním oltářem, kde jsme nebyli moc rušeni procházejícími lidmi.

Hlavní mši sv. měl celebrat trnavský arcibiskup, který se ale nemohl dostavit, a tak poslal svého biskupského vikáře. Ten se své služby ujal s vervou, hned na začátku nás vyzval, abychom přemýšleli o tom, proč jsme dnes právě tady. Jsme tu proto,

abychom posílili svoji víru v Boha? K tomu je potřeba, abychom uměli naslouchat, uměli se ztišit a vnímat Boží hlas. Věřím, že se tak stalo. U lidí okolo jsem to tak vnímala. V promluvě jsme slyšeli příběh o „Kajlovi“ (anglic. jméno Kyle), který koloval na internetu a který nás vyzývá k lidskosti. Ukazuje, jak je důležité všimnout si lidí, kteří jsou kolem nás, a umět nabídnout pomocnou ruku. Někdy ani netušíme, jak

moc je to potřebné. Po mši následoval, jako vždy, průvod s nazdobenými sochami Panny Marie. Je jich dlouhá řada a vždycky si říkám, z kolika různých míst sem lidé přijeli – a to i v této době, která takové zvyky a tradice považuje za dávno přežitá!

Moc bych chtěla poděkovat všem, kteří pouf do Žarošic každoročně připravují – bez nich by to nešlo nebo by to nebylo ono. Takže díky Vénovi Salajkovi a dalším mužům za vedení modliteb a organizaci, díky všem, kteří chystají sochu a družičky apod., díky klukům, kteří dbali o to, aby nás nic nepřejelo... Díky všem, kteří chodí pěšky a vyprošují tak milosti nejen pro sebe, ale pro nás všechny, naše rodiny a farnost. Dá-li Pán Bůh, tak za rok zase v Žarošicích při Zlaté sobotě na viděnou.

A. Tlachová

Foto: Zdeněk Pardík

O přímlově svatého Antonína

Mám velmi ráda jednu útlou knížečku, kterou jistě k Boží slávě sepsala italská učitelka literatury Lia Cerrito. V příběhu nazvaném Špatná adresa píše o svatém Josefovi, Antonínovi a Františkovi, jak v rajské zahradě diskutují o modlitbě. Svatého Josefa trápí, že se na něj lidé obracejí asi dvěstěkrát častěji než na svatého Františka. „Nic si z toho nedělej, milý Josefe,“ chlácholí ho svatý Antonín. „Mně pošlou třináct Otčenášů pokaždé, když něco ztratí, a protože toho ztrácejí hodně, dostanu jich nakonec ještě víc než ty...“

Připadalo mi vždy úsměvné obracet se s prosbou o pomoc, kdykoliv jsem něco nemohla najít, na svatého Antonína, patrona (mimo jiné) ztracených věcí. Sama pro sebe jsem si tento úkon zařadila někde mezi pověry a lidovou zbožnost. A pokud by na tom přece jen něco bylo, poučena mnohým vyučováním, že Bůh není automat, do něhož se vloží mince v podobě modlitby a hned vypadne vyslyšená prosba, jsem si totéž myslela i o svatém Antonínovi...

Pak jsem to ale jednou (asi před rokem) zkusila a od té doby mě svatý Antonín ani jednou nenechal v bryndě. Po každé jeho pomoci, ať už šlo o ztracenou peněženku, doklady, klíče, služební mobil a další věci (se kterými jsem se po předchozím usilovném, leč neúspěšném, pátrání už rozloučila), jsem nabyla dojmu, že co se týče jeho „služby“, musím mít až do smrti „vybráno“. Zatím to ale vypadá, že nemám...

Před pár měsíci, kdy mi tento svatý muž opět pomohl, jsem najednou jakoby někde uvnitř slyšela: Proč prosíš stále o hmotné věci? Nic důležitějšího pro tebe není? – Úplně mi zatrnulo. Jak to, že mě to nenapadlo? Když mi sv. Antonín dává nalézt ztracené „blbosti“, proč by nemohl pomoci nalézt i velké věci – lásku,

naději, radost, důvěru a další... A tak jsem začala prosit...

Ve druhém srpnovém týdnu jsem s kamarádkou vyrazila na kole ke Kohútku pro vodu. Vracely jsem se až za soumraku, protože jsme se cestou zastavily v Lužicích, kde jsme chtěly navštívit naši bývalou třídní, a zdržely se hledáním. Když jsme pak konečně přijely do Hodonína, pár metrů za cedulí města jsem zjistila, že mi chybí nová bunda i s mobilem. Koupil mi ji manžel a z určitých důvodů mi na ní záleželo. Okamžitě jsem se otočila a spěchala ji hledat. Kamarádka za mnou ještě volala, ať počkám, že vezme auto, ale já měla obavy, aby někdo nenašel moje věci dřív, než se s autem vymotáme z města... Když jsem se blížila k Lužicím, vzpomněla jsem si na sv. Antonína a začala „bušit na dveře“. Zase jsem slyšela onen známý „vnitřní“ hlas – „A co chceš víc? Toto, nebo oč jsi prosila dřív?“ – Obojí! volala jsem v duchu, ale bez odezvy... Po chvíli vnitřního boje jsem se rozhodla pro druhou možnost. Vrátil se mi pokoj a já smířená se ztrátou bundy i mobilu se vracela pomalu domů. Před Hodonínem na mě už ale z auta troubila kamarádka: „Kdybys chvíli počkala,“ volala, „mohla sis ušetřit cestu!“ Chvilí po mém úprku jí totiž zavolala sousedka, s níž jsme se míjely u Kohútku, a ptala se, jestli nám něco nechybí... U studánky zapomenutá cyklistická bunda i s mobilem na mě pak čekaly v hodonínské Oáze u postižených...

A nakonec moje nejčerstvější zkušenost: něco jsem slíbila napsat, ale několik dní jsem nemohla najít diktafon, kde jsem měla onu věc nahranou. Asi to tak mělo být, uklidňovala jsem se, ale nesplněný slib mi nedával pokoje. „Svatý Antoníne!“ volala jsem doma cestou do prádelny. Když jsem přišla k pračce, abych pověsila prádlo, poznala jsem, že Antonín moji

prosbu opět vyslyšel. Diktafon, dočista vypraný, se na mě usmíval přes okýnko pračky... Podotýkám, že jsem všechny věci před praním prohlížela (jako vždy), aby se mi filtr neucpal drobnými mincemi nebo rozmočenými papírovými kapesníky. Když jsem se pak přístroj pokoušela po vyfénování zprovoznit, zjistila jsem, že všechny cenné nahrávky se mi vypraly spolu s prádlem. A tak jsem si řekla podruhé – asi to tak mělo být... Sedla jsem k počítači, abych napsala omluvný mail, když jsem na ploše zahlédla ikonku s kýženou nahrávkou.

Jenom ta jediná tam byla, nic jiného... Je asi zbytečné říkat, že si nejsem vědoma, že bych do počítače dávala cokoliv z diktafonu...

Jednou bych moc ráda přišla se svědectvím i o těch nalezených „nehmotných“ věcech, o které prosím, ale asi se mnou budete souhlasit, že peněženka či řidičák je mnohem průkaznější než třeba nalezená důvěra či láska. Nicméně, i když se mi to zdá troufalé, už teď se začínám těšit, že to jednoho dne budu moci učinit...

K. Jagošová

SLOVO PRO DUŠI

CO NÁM JEŽÍŠ NESLÍBIL...

Neslíbil nám, že po obrácení už nikdy nezhřešíme.

Neslíbil nám, že nikdy neonemocníme.

Neslíbil nám, že se nám zdaří všechno, do čeho se pustíme.

Neslíbil nám, že nikdy nebudeme mít finanční problémy.

Neslíbil nám, že nikdo z našich blízkých nepropadne žádné závislosti.

Neslíbil nám, že nás všichni lidé budou mít rádi.

Neslíbil nám ani, že alespoň vztahy s věřícími budou vždycky bez problémů.

Neslíbil nám, že nebudeme muset prožít pronásledování nebo ústrky pro svou víru v něho.

ALE CO NÁM TEDY VLASTNĚ SLÍBIL?

Slíbil nám, že nám budou hříchy odpuštěny, jakmile je vyznáme (1 Jan 1,9; Iz 1,18 ...).

Slíbil nám, že uslyší a vyslyší naše modlitby, pronášené s důvěrou (Mt 7,11).

Slíbil nám, že nezahyneme na věky a nikdo nás nevytrhne z jeho ruky (Jan 10,28).

Slíbil nám, že bude s námi po všechny dny až do skonání tohoto věku (Mt 28,20).

Slíbil, že tomu, kdo bude hledat na prvním místě Boží království, bude on sám pomáhat pečovat o jeho každodenní starosti: nemusí se strachovat o zítřek (Mt 6,25-34).

Slíbil nám svůj pokoj i uprostřed soužení, která nám svět připraví (Jan 16,33).

Slíbil nám, že všechno bude napomáhat k dobrému těm, kdo ho milují (Řím 8,28).

*z knihy Kateřiny Lachmanové
Kotva naděje*

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

NEMOC A HŘÍCH

Člověku chybí v dnešní době pocit hříšnosti. Můžeme si to ukázat na tomto úryvku z evangelia (Lk 5, 17-26).

K Ježíšovi přinášejí ochrnutého člověka s prosbou za uzdravení, ale Ježíš místo uzdravení tomu člověku odpouští hříchy. Kdybychom my byli při tomto výjevu místo farizeů, zcela určitě bychom odpuštění hříchů nepokládali za tak důležité, jako to, kdyby Ježíš toho nemocného postavil na nohy. Co je pro nás hříšnost? Moc málo, takřka nic. A dost možná, že bychom též zapochybovali o Ježíšově dobrotě. Ježíš však zná člověka dokonale, a znal tedy i toho ochrnutého. Jestliže mu tedy nejprve odpustil hříchy, věděl dobře, že v nich byl kořen všeho, i jeho nemoci. Vždyť jen si vzpomeňte, kolik dnešních tzv. civilizačních chorob má své kořeny v neuspořádaném životě, v hříchu. Kdyby Ježíš přišel dnes mezi nás, jak často by musel nejprve říci: „Odpouštějí se ti hříchy.“ Ovšem podmínka zůstává i dnes stejná: Ti druzí mají nemocného k Ježíšovi přinést s pevnou vírou a být při tom úžasně vynalézaví, takže někdy ho musí i střechou spustit Ježíšovi k nohám. Budme apoštoly!

Dnešní člověk tedy často vidí svou nemoc, ale k jejím nejhlubším příčinám se nechce hlásit, hřích nechce uznat. Tím není řečeno, že každá nemoc má kořeny v osobním hříchu. My víme, že sám Ježíš sice spojoval nemoci se zlým duchem, ale že třeba na takovém Jobovi zkoušel jeho věrnost. A tak ať už naše nemoc je jakéhokoliv druhu, snažme se nejprve o čisté svědomí před Pánem a potom, je-li to nezbytné, nemůže-li nás tento kalich minout, přijmeme nemoc jako kříž a nesme ho trpělivě s Kristem jako projev jeho zvláštní přízně.

převzato z časopisu Světlo

Kříž je živá kniha, ze které se konečně dovídáme, kdo jsme a jak máme jednat.

Tato kniha je vždycky otevřená před námi. Čtete v ní, o přečteném přemýšlejte, ochutnejte tuto novou moudrost. Osvojte si ji a pak půjdte i po cestách vědy, kultury, univerzálního života a ve službě lásky, která je hodna dětí Božích, šířit světlo.

Jan Pavel II.

„Někteří lidé nejsou schopni pochopit, co je bolest. Popravdě řečeno, nikdy se nenaučíme moudrosti bez prožití bolesti. Při nemoci poznáváme naši nicotu a prázdnotu vzech tužeb, které vždy pohlcují naši pozornost, když hledáme vlastní potěšení.“

Cronin

Člověk si stěžuje při sebemenší bolesti, ale když bolest necítí, málokdy se raduje.

G.Ch. Lichtenberg

připravila Miroslava Červenková

Věřím,
Pane, srdcem tě vnímám,
a i když nerozumím,
stále se dívám,
a věřím...

Sám Duchu víry,
skloň se k mému žití,
beze vši míry
nasyť, co nenasytí,
již nikdo z lidí.

VYZNÁNÍ VÍRY V.

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího

Milí přátelé,

i nadále budeme pokračovat v zamyšlení nad tajemstvím víry, které se týká druhé Božské osoby – Ježíše Krista, Božího Syna. Opět připomínám, že víra v Krista je zásadním poznávacím znamením, zda se člověk může považovat za křesťana, či ne.

Další část Vyznání víry v Božího Syna zní „...trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest“. (**KKC 571-630**) Tajemství se týká výkupné oběti Božího Syna za nás hříšníky.

Velikonoční **tajemství kříže a zmrtvýchvstání Krista je středem Radostné zvěsti**, kterou mají apoštolové a po nich církve hlásat světu. Tento Boží plán spásy byl splněn jednou provždy výkupnou smrtí Ježíše Krista, Božího Syna. (**čl. 571**)

Ježíšovo utrpení nabylo svou konkrétní historickou podobu v čase a místě. Víra se tedy může snažit zkoumat okolnosti Ježíšovy smrti, ať už z evangelií nebo i jiných historických pramenů, aby tak lépe pochopila smysl vykoupení. (**čl. 572-573**)

Z evangelií vysvítá, že Ježíš to s představiteli Vyvoleného národa neměl jednoduché, zvláště s farizeji (úzkostně dbali na plnění náboženských předpisů). Mnoho Ježíšových současníků mělo své představy o Mesiáši – nejčastěji to podle nich měl být osvoboditel od nadvlády Římanů. Některým z nich se Ježíš jevil jako ten, kdo jedná proti základním institucím Vyvoleného národa:

- proti poslušnosti Zákonu
- proti ústřednímu významu jeruzalémského chrámu
- proti víře v jednoho Boha

Pouze Mesiáš mohl požadavky Zákona dodržet v jejich celistvosti a do nejmenších detailů. Židé si uvědomovali, že oni sami toho nejsou schopni, a proto během Svátku smíření (lom kippur) prosili Boha o odpuštění. Ježíš splní Zákon natolik, že bere na sebe „prokletí Zákona“ (Gal 3,13). Zákon neruší, nýbrž jej naplňuje tím, že božským způsobem poskytuje jeho konečný výklad. (**čl. 580-581**)

Ježíš chodil do chrámu jako na výsadní místo setkání s Bohem. Chrám je pro něho přibyték jeho Otce, dům modlitby. V předvečer svého utrpení však Ježíš oznamuje, že tato nádherná stavba bude zničena a že z ní nezůstane kámen na kameni. Ohlašuje tím jedno znamení budoucího věku, který právě začíná jeho Velikonoce. Proto vydání jeho těla na smrt ohlašuje zničení chrámu, které zjeví vstup do nového věku dějin spásy: „Nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě“ (Jan 4,21). (**čl. 583-586**)

Skutečným „kamenem úrazu“ se v očích představitelů židovského národa stala Ježíšova úloha při vykoupení z hříchů, které je výhradním Božím dílem. Ježíš vyvolal pohoršení zvláště tím, že ztotožnil svůj milosrdný přístup k hříšníkům s postojem samotného Boha k nim. Mnozí Židé nebyli schopni přijmout Ježíše jako Boha, který se stal člověkem, ale viděli v něm „jen člověka“, který se dělá „Bohem“ (Jan 10,33); soudili o něm proto, že se rouhá. (čl. 587-591 a 593)

Ježíšův proces (čl. 595-596)

Mezi jeruzalémskými náboženskými představiteli bylo jistě mnoho tajných učedníků (nejen Josef z Arimatie a Nikodém), proto nebyli zajed-

no, jak se chovat k Ježíšovi. Farizeové vyhrožovali vyloučením těm, kteří by ho následovali. Velerada prohlásila, že Ježíš „je hoden smrti“ (Mt 26,66) jako rouhač; protože ale ztratila právo odsuzovat k smrti, vydává Ježíše Římanům a obviňuje ho z politické vzpoury, to ho staví na stejnou úroveň s Barabášem, který byl obviněn „ze vzpoury“ (Lk 23,19). Velekněží vykonávají na Piláta nátlak i politickými výhrůzkami, jen aby odsoudil Ježíše k smrti.

Odpovědnost za Ježíšovu smrt (čl. 597-598)

Ve věci kolektivní viny Židů za Ježíšovu smrt lze říct: Sám Ježíš ve svém odpuštění na kříži a Petr podle jeho příkladu uznali „nevědomost“ (Sk 3,17) jeruzalémských Židů a jejich předáků. **Nelze tedy rozšiřovat odpovědnost na ostatní Židy v čase a prostoru** na základě křiku lidu: „Jeho krev ať padne na nás a na naše děti“ (Mt 27,25), který znamená jen jakousi schvalovací formulí.

Vzhledem k tomu, že naše hříchy zraňují samého Krista, neváhá Církev křesťanům připisat mnohem těžší odpovědnost za Ježíšovu popravu, kterou oni sami často svalovali jen a jen na Židy. Ti totiž – jak píše sv. Pavel – by nebyli ukřižovali Ježíše, kdyby ho byli poznali jako Božského krále. Avšak my, křesťané, ačkoliv vyznáváme, že ho známe, ve skutečnosti ho často svými skutky zapíráme a vztahujeme na něj své násilnické ruce.

Kristova smrt a Boží plán (čl. 599-623)

Ježíšova násilná smrt nebyla plodem náhody v rámci nějaké nešťastné shody okolností. Jak říká sv. Petr: „On byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl“ (Sk 2,23). To ale neznamená, že ti, kdo Ježíše „vydali“ (Sk 3,13), byli jen pasivními vykonavateli scénáře předem sepsaného Bohem. Před Bohem jsou všechny okamžiky času přítomny ve své aktuálnosti. **Bůh dopustil činy, které vzešly z jejich zaslepenosti, aby uskutečnil svůj plán spásy. (čl. 600) (Tato věta nám může naznačit odpověď na otázku,**

proč se ve světě děje tolik zla a Bůh jakoby „mlčí“...)

Tento Boží plán vykoupení byl ohlášán již v ráji a postupně skrze proroky upřesňován, je tedy ve shodě s Písmem, resp. Písmo je ve shodě s Božím plánem. ©

Ježíš nepoznal zavržení, jako kdyby sám byl zhřešil. Ale ve vykupitelské lásce vzal na sebe naše odloučení od Boha kvůli hříchu. (**čl. 603**)

Tím, že Bůh vydal svého Syna za naše hříchy, ukazuje, že jeho **plán spásy**, který má s námi, je plán dobrotné lásky, která **předchází jakoukoliv naši zásluhu. (čl. 604)**

Ježíš při poslední večeři dává své tělo a svou krev nám lidem, předjímá tím celkovou vydanost sebe sama na kříži. Večeřadlo a Golgota se tedy stávají jedním a tímž dějištěm naší spásy.

Tato **Kristova oběť je jediná**: dovršuje a převyšuje všechny oběti do té doby uskutečněné. Protože se však ve své vtělené božské osobě jistým způsobem spojil on sám s každým člověkem, **dává všem lidem** možnost, aby se přičlenili k tomuto velikonočnímu tajemství způsobem, který zná Bůh. (**čl. 614 a 617**)

Kristovo tělo v hrobě (čl. 624-630)

„Ježíš měl z milosti Boží za všechny lidi podstoupit smrt“ (Žid 2,9). Bůh ve svém plánu spásy stanovil, aby jeho Syn nejen zemřel „za naše hříchy“ (1 Kor 15,3), ale také aby „zakusil smrt“, to je, aby poznal stav smrti, stav odloučení duše od těla v době od okamžiku, kdy vydechl na kříži, po okamžik, kdy byl vzkříšen. (**čl. 624**)

Kristova smrt byla skutečnou smrtí, neboť ukončila jeho pozemskou lidskou existenci. Avšak díky spojení, které si jeho tělo zachovalo s osobou Syna, nedošlo k posmrtnému rozkladu jako u jiných, protože „božská moc uchránila Kristovo tělo od porušení“. (**čl. 627**)

Křest, jehož původním a plným znamením je ponoření, je **účinným znamením** toho, že křesťan sestupuje do hrobu, aby s Kristem umřel hříchu pro nový život (srov. Kol 2,12; Ef 5,26). (**čl. 628**)

Pro prohloubení pravd víry týkající se Krista doporučuji knihu *Ctirada V. Pospíšila: Ježíš z Nazareta, Pán a Spasitel*.

V našem příštím zamyšlení se seznámíme s další částí *Vyznání víry, která se bude i nadále pohybovat po „náhorní plošině“ vrcholu*

Ježíšova života: „...sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých“.

Těším se na příště
Petr Martínek

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

LIDÉ NAŠÍ FARNOSTI

I tentokrát máme pro vás připravený rozhovor s jedním z členů naší farnosti. Jelikož byl po delší době na pár dní doma **JIRKA HEBRON**, který ukončil noviciát u jezuitů a chystá se na studium v zahraničí, využila jsem situace a požádala ho o rozhovor.

1. Rozhodl ses pro život v řeholním společenství – co tě k tomu vedlo?

Zajímal jsem se o duchovní život a jeho podobu od doby mé konverze. Snažil jsem se různé životní alternativy porovnávat a zvažovat, kde a v čem jsou klady či zápory. Při tom jsem se tázal, co je pro mě osobně vhodnější vzhledem k mému založení, svým zájmům a čeho bych chtěl v životě docílit. Tento proces rozlišování až k rozhodnutí ke vstupu trval dlouhou dobu a podílel se na tom svým způsobem každý člověk, kterého jsem potkal a každá situace, kterou jsem prožil.

2. Proč sis vybral právě jezuitský řád?

Jezuitský řád byla má dlouhodobá láska, kterou jsem našel před vícero lety, na kterou jsem občas zapomněl, o to nově jsem ji znovu objevoval. Oslovovala mě jezuitská snaha o hlubin, autenticitu, snaha o solidní vědomosti, realistický přístup k člověku, ke světu a v neposlední řadě jakási „nebeská normálnost“ ☺. Také osobní kontakty s jednotlivými jezuiti mě vždy něčím obohatily. Ale nezavírám oči před chybami, kterých se lidé v řádu v některých historických údobích dopustili.

3. Končíš noviciát, který jsi prožíval většinou ve slovenském Ružomberku – jaký byl, v čem příprava novice spočívá?

Bez nadsázky mohu říci, že to byly mé dva nejsvobodnější roky v dosavadním životě. Možná předchozí věta některé lidi překvapí. Trochu to osvětlím. Řádová pravidla kladou důraz na osobní duchovní zkušenost vede k jednomu a to ke svobodě. Jednak od vlastního ega, od nezřízených náklonností k lidem, od stvořených věcí. Tento „vyprázdněný prostor“ vede k *Jedinému*, aby pak jezuita ve službě Bohu a lidem (což osobně vnímám jako jedno a totéž) měl správný vztah k sobě samému, k lidem a k věcem, jež nás obklopují. Osobně si však myslím, že výše uvedený popis je popisem duchovní cesty každého člověka bez rozdílu, zda je v řádu, či žije-li v partnerském svazku, nebo je-li svobodný. Je to dlouhodobý proces, ke kterému se však musíme odhodlávat dnes a denně. Staleté zkušenosti nám ukazují, že to lze s úspěchem praktikovat a že to přináší ovoce pro jednotlivce, společnost a prostředí, ve kterém žijeme svůj každodenní všední život.

4. Chystáš se na studium v Německu, co a kde tam budeš studovat?

Filozofii, a to v Mnichově na Hochschule für Philosophie.

5. Máš čas na odpočinek, na koníčky?

V ignaciánské spiritualitě (způsob prožívání vztahu k Bohu) je kladen důraz na rovnováhu.

Tudíž se dbá na to, aby člověk měl dostatek prostoru na odpočinek a koníčky.

6. Co ti v poslední době udělalo radost, není humor u jezuitů zakázáný?

Kvalitní humor je dle mého názoru duchovní kvalitou. Je to jeden z mnoha plodů hledání *Podstatného*. Často se setkávám u jezuitů, i věkem podstatně starších, s velkou dávkou humoru a veselého klukovství ☺.

Navykl jsem si prosit svého *Přítele* o oči k vidění, uši k slyšení a srdce z masa. Pak můžu častěji, než bych si mohl myslet, zahlédnout důvody pro tichou, nenápadnou, o to intenzivnější radost. Je to *radost* navzdory všem těžkostem, bolestem, tragédiím lidského života. Je to

radost, kterou tento svět v plné míře nemůže nikdy dát a přitom tak bytostně každý člověk na této planetě po radosti prahne. S radostí je pak nedílně spojena vděčnost. Vděčnost za to, že existuji, že můžu jít s vámi tímto životem. Vděčnost, že jsme všichni bez rozdílu Bohem milováni takoví jací jsme...

Co více si člověk může v životě přát?

Tuto vnitřní osvobozující zkušenost bezpodmi- nečného přijetí vám všem vyprošuji...

Děkuji Jirkovi za ochotu a čas i za jeho modlitby, ve kterých na nás pamatuje. Moc mu přejeme hojnost Boží pomoci v náročném studiu a Boží požehnání pro jeho život. I my na něj pamatujeme v modlitbě.

připravila A. Tlachová

CO VÁS ZAJÍMÁ

Jak všichni dobře víte, v průběhu letních měsíců proběhly práce spojené s výměnou kotle určeného k vytápění kostela. Protože se jedná o velkou a nákladnou akci, je jistě dobré se k ní na stránkách Cesty vrátit.

Jakým způsobem je náš kostel vytápěn?

Jde o tzv. teplovzdušné vytápění, při kterém se v plynovém kotli ohřeje vzduch, jenž je potom pod zemí vháněn do kostela. Ohřátý vzduch proudí do chrámu průduchy, které jsou umístěny za dřevěnými žaluziemi po obvodu kostela. Ochlazený vzduch je potom následně z kostela odváděn otvory, jež jsou po stranách sochy sv. Jana Nepomuckého (nad lavičkami děvčat) a po jeho přefiltrování a ohřátí v kotli se kruh uzavírá a vzduch je znovu vháněn do kostela.

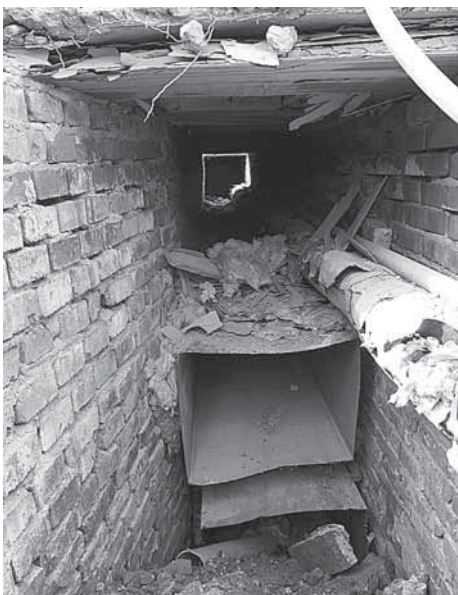
Hlavní důvody pro výměnu stávajícího kotle, jenž byl doposud umístěn ve sklepě pod farou, byly dva. Jednak tento původní kotel – asi 30 let starý – už dosluhoval; jen v průběhu minulé zimy musel být třikrát opravován. Dále jeho provoz byl už velmi neekonomický; další velké ztráty vznikaly na trase (asi 40 m) mezi farou a kostelem: potrubí už téměř nebylo izolované

a místy bylo i prorezlé (*viz jedna z fotografií*). Tim pádem jsme nechtěně vytápěli celý chodník mezi farou a kostelem...

Před tím, než jsme se v rámci jednání Farní rady rozhodli pro výměnu kotle, **byly zváženy i jiné možnosti vytápění kostela** (topení v lavicích, radiátory, přímotopy, infrazářiče...), a z těchto úvah jasně vyplynulo, že nejvýhodnější i neúčinnější je stávající způsob vytápění.

Jako **nejvýhodnější místo pro umístění nového kotle** se jevila **stávající „kolárka“** (její část bude i nadále svému původnímu účelu ponechána). Do ní bylo potřeba přivést z fary plyn a z kostela elektrické vedení. Hlavní výkopy, které jste mohli v průběhu léta u kostela pozorovat (či na nich spolupracovat), se týkaly spojení kotle s kostelem. Šlo o přívod teplého vzduchu do kostela (při pohledu směrem ke kostelu výkop vlevo) a o odvod vzduchu z kostela ke kotli (výkop vpravo). V samotné kolárce byl umístěn vlastní kotel, který bude časem chráněn stříškou a od zbývajícího prostoru kolárky bude oddělen drátěným pletivem.

Většina zmíněných prací, vlastní kotel i přívod

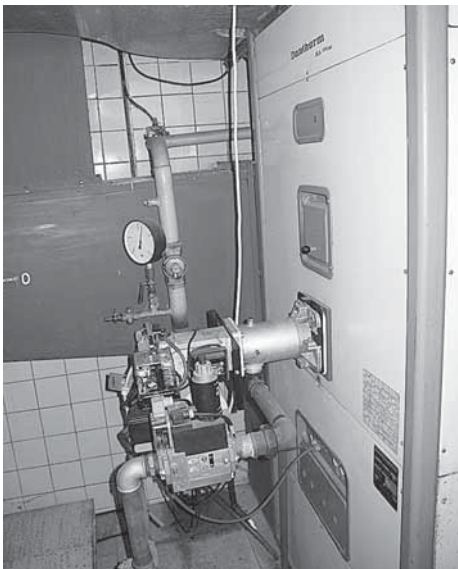
Šachta, kterou byl doposud přiváděn ohřátý vzduch z fary do kostela.

Staré potrubí, kterým se doposud přiváděl ohřátý vzduch do kostela.

Červencová brigáda u kostela.

Starý kotel ve farním sklepě

Nový kotel v kolárce

ni potrubí byly již zaplacený; část nákladů ještě zbývá uhradit. Lze očekávat, že **celkové náklady** se budou pohybovat kolem **800 tisíc Kč**.

Na tomto místě si zaslouží poděkování především p. Ing. Bohumír Janeček, díky jehož velkému úsilí (bylo osloveno 6 firem, které se zabývají montáží těchto kotlů a 4 firmy, které je vyrábějí) se podařilo oproti původnímu projektu celkové náklady snížit asi o 300 tisíc Kč. Velký podíl na organizaci projektu i na pracích samotných měl tradičně p. Jan Jordán. Poděkování

si zaslouží také všichni brigádníci a brigádnice; zřejmě největší množství „přesčasů“ odpracoval u kostela p. Vít Janeček. Velký dík za finanční i praktickou pomoc a velkou vstřícnost patří vedení naší obce. A vám všem za vaše pravidelné příspěvky při sbírkách.

Věřím, že se budeme díky novému topení i v zimních měsících v kostele cítit dobře. A v neposlední řadě můžeme očekávat, že se provedené opravy projeví v nemalých úsporách našich nákladů za plyn.

o. Petr

PŘEDNÁŠKY PRO MANŽELE

SOUROZENCI

Když v rodině přibývá děti, nejednou mezi nimi dochází k soupeření o lásku a zájem rodičů. Projevuje se to hádkami, rvačkami, žalováním, provokacemi, nadávkami atd. Takové chování je pro rodiče, kteří se obvykle snaží ze všech sil obdarovávat své děti co největší láskou, velice obtížné zvládnout. Ukazuje se totiž, že když dětem vysvětlujeme, že je milujeme stejně, když je přesvědčujeme, že ke každému přistupujeme stejně, a dokonce se snažíme věnovat jim stejné množství času, znova říkáme, že nemají proč mezi sebou soupeřit, tak to stejně neřeší jejich problém.

Paní Faberová a Mazlišová, autorky příručky pro rodiče „Sourozenci bez rivality“, ve své knize uvádějí: **„Jak velice těžký úkol stojí před rodiči! Musí vědět, jak ujistit každé dítě, že je v bezpečí, že je jedinečné a milované; musí mladým rivalům pomoci objevit, kolik prospěchu jim plyne ze spolupráce a z umění dělit se; musí umět zbudovat základ příštích vztahů mezi pohádanými dětmi, aby si jednou všimly, že jsou si navzájem oporou.“**

Snad ohromí, když od svých dětí očekáváme vzájemnou lásku, přátelské chování, snahu spolupracovat a sami zapomináme, že v našem dětství jsme mnohými způsoby bojovali se svými

sourozenci o lásku rodičů a stopy tohoto válčení v podobě vyčitek, nezájmu nebo rezervovanosti vůči dnes již dospělým bratrům či sestřím přetrvávají dodnes.

Co ale mají dělat rodiče, kromě již tradiční přípravy na příchod nového dítěte do rodiny, aby se každé z nich cítilo milované a důležité? **Snad nejdůležitější věcí je schopnost všimnout si a pravdivě pojmenovat pocity, které prožívají děti.** Snažit se o spoluprožívání a projevování pochopení. V praxi to znamená pojmenovávat nahlas pocity dítěte: „Nelíbí se ti, že tolik času věnuji tvé sestře...“, „Jednou si ráda hraješ s bratříčkem a jednou by sis přála, aby vůbec nebyl...“, „Je ti líto, že musíš zůstat doma sám, zatímco starší bratr jde ven...“, „Žárlíš, když krmím a přebaluji sestřičku...“, „Vidím, že tvůj bratr tě skutečně vyvádí z míry...“, „Asi jsi uslyšel něco, co tě pořádně rozčílilo.“ Dítě, jemuž se dostává zpětné vazby potvrzení citů, ví, že je respektováno a že se s ním jedná poctivě, nachází v sobě sílu překonávat nepřátelské pocity vůči sourozencům, začíná si všimnout výhod, které plynou z existence bratra či sestry. Jak konstatují autorky příručky: „Nucení dětí k dobrým pocitům probouzí city špatné. Dovození dětem projevů city špatné vede k probuzení

citů dobrých. Okružní cesta k souladu mezi sourozenci - a přece nejjednodušší.“ Přidala bych však, že není vůbec jednoduchá, protože za prvé vyžaduje se zbavit dosavadních šablon, že postačí přesvědčování dítěte o naší lásce, za druhé je třeba získat nové schopnosti.

Všem rodičům unaveným nekonečnými pro-

jevy rivality mezi jejich dětmi a připraveným na sobě pracovat doporučuji již zmíněnou knihu (česky vyšlo v Computer Press, r. 2009, pozn. redakce). Dostanou v ní notnou dávku naděje a pravidel, jak budovat pravdivé a hluboké porozumění mezi dětmi.

Jolanta Bassistowa
převzato z internetu

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

V – VÝCHOVA - VZDĚLÁNÍ

**André Daigneault: Krize jako šance
Karmelitánské nakl., 85 stran**

Autor vnímá krizi středního věku z pohledu psychologického i duchovního. V nejhlubší rovině jde o krizi smyslu života, ale také o krizi identity, která nám umožňuje opustit nadměrné zaujetí prací a víc než dřív se zaměřit na vlastní bytí. Krize nás sice zbaví většiny jistot, ale donutí nás více nahlédnout do vlastního nitra, nalézt své pravé já a přerovnat si žebříček hodnot. Člověk se stává vnitřně svobodnějším a může žít autentičtěji povolání, které od Boha dostal. Krize středního věku není pro rozvoj osobnosti překážkou, ale šancí, kterou bychom si neměli nechat utéct pod rukama.

PS – PRÓZA; BELETRIE SVĚTOVÁ

**F. M. Dostojevskij: Běsi
Nakl. Academia, 657 stran**

Román Běsi, dodnes nejvíc diskutované dílo Dostojevského, je koncipováno jako maloměstská kronika, zapsaná nenápadným a nijak pozoruhodným návštěvníkem provinčního města. Autor se inspiroval zavražděním studenta Petrovy zemědělské akademie I. Ivanova, člena tajného spolku Pomsta lidu. „Něčajevův případ“, nazvaný podle studentova vraha, anarchisty S. G. Něčajeva, ovšem posloužil Dostojevskému pouze jako východisko k polemice se vším, co v Rusku vzešlo z racionalismu a liberalismu a co lze nazvat společným jmenovatelem – popření Boha.

**Štěpán Syrovátka: Všechno, co jste chtěli vědět o Bohu, a báli jste se zeptat
Nakl. Doron, 145 stran**

Často jsem narážel na plno předsudků, omylů a evidentních nepravd, nepřijetí, a to i u mimořádně inteligentních a vzdělaných lidí. Ptal jsem se sám sebe: Co je špatné? Proč lidé nemohou uvěřit? Proč odmítají zprávu, jež by měla přinášet radost? Uvědomoval jsem si, že chyba není v obsahu, ale formě. Pomocí stručných přirovnání ze života, literatury, filmu či filozofie jsem tedy podal jakousi duchovní abecedu.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Proč někteří křesťané víru ztratí

Kdyby někteří zapomněli, já na tebe nezapomenu. Hle, vyrul jsem si tě do dlaní. (Izaiáš 49,15-16)

Když jsem vytrhával plevel na zahrádce, zjistil jsem, že okrasné keřičky, které byly pod ním utopené, uschly, ačkoli byly kdysi krásné a živoucí. A v pěkném filmu Jezile (Syn člověka), vyprávějícím evangelium pomocí afrických reálií, odpovídá ďábel Ježíšovi na poušti: ne, svět je můj! Někdy slycháme: Ten, kdo víru ztratil, nikdy žádnou neměl. To je poněkud nemilosrdně řečeno. Spíš to vypadá, že jí nemáme dost natolik, aby vydržela nápor všední reality, křivdy, zranění, bolesti. Třeba přišlo zemětřesení, požár domu, smrt dítěte,

válečná zvěrstva, rozvod, fanatický kněz a křivda, kterou jsme pocítili, se stala větší než naše důvěra. Proč se ale cítit ublížený, když chyba není na naší straně? Když to nejsme my, kdo ublížili? Odpusťme, nedovolme hlouposti druhých, aby zničila náš život.

František Saleský v Úvodu do zbožného života důkladně rozlišuje mezi vyprahlostí, za níž si můžeme sami svou duchovní leností či namyšleností, a tzv. „nocí víry“, vyprahlostí duše, kdy naše víra roste jen silou naší věrnosti Pomazanému a minulou zkušeností – klasickým příkladem je Matka Tereza. Raniero Cantalamessa k tomu v rozhovoru u příležitosti vydání její korespondence poznamenává: „Normální, běžné ateisty“ totiž nepřítomnost Boha vůbec netrápí. Pro Matku Terezu však byla tato zkouška nejstrašnější, jakou lze prožít... Snad právě na odčinění ateismu, který se v dnešní době šíří, bylo Matce Tereze Bohem dáno pozitivně s vírou prožívat život, jako by Bůh neexistoval.“ Apoštol zas hovoří o „ostnu“ v těle, který mu brání příliš se povyšovat nad ostatní. Rilke prý jednou obdaroval žebračku na ulici místo peněz růží: když se žebračka po týdnů vrátila na své původní místo, zjistilo

se, že byla schopna celou tu dobu žít pouze z radosti Rilkeho daru. Kdyby Ježíš s naší slabou vírou nepočítal, proč by učedníkům říkal, aby věřili alespoň pro skutky, které činil? A to ho učedníci znali velmi důvěrně a viděli ho dokonce vzkříšeného. Zkoušky víry nejsou zkouškami proto, že Bůh zkouší, co vydržíme – spíše nás v tu chvíli zkouší svět, my sami a ano – ďábel. Ve světě si čert může rajtovat, jak chce, ale bránu smrti nepřekročí. Nikdo nás už nevyrvé z náručí toho, který jediný to s námi myslí dobře. Blahoslavení, kteří neviděli, a přesto uvěřili.

Pokud jsme přestali chodit ke svátostem, jsme jako rudoarmějci, jdoucí s lopatickami proti kulometům. Vzpomínám si, že kdysi jsem také nějaký čas chodil nechodil. Negativní dopad na své duchovní prožívání jsem pocítil velmi rychle. Klidně šlapejme vodu, ale nenechme se proudem unášet zpět. Rakouský režisér Ulrich Seidl řekl: „Když jsem byl mladým rebellem, vystoupil jsem z církve. Dnes je to naopak: rebelové do ní vstupují.“ Být křesťanem znamená plavat proti proudu.

připravila Miroslava Červenková

Výzdoba
josefovského
kostela k letošní
děkovné mši sv.
za úrodu.

Cestička

NEHODA NA DÁLNICI

Auto jede po dálnici. Vpředu sedí otec a matka, vzadu Jirka a Anička. Vracejí se z letní dovolené. Jirka počítá auta, která otec předjíždí. Anička zase počítá ty, které předjíždějí je. Nejprve vyhrává Anička. Jirka prosí: „Jed, tati, stovčacátkou!“ Otec přidá na plný plyn. Teď začíná vyhrávat Jirka. Ale naráz sebou vůz škubne a jede čím dál pomaleji. Otec zabočí na kraj vozovky. Motor se zastaví. Už pak nenaskočí. Anička počítá dále! „.....čtyřicet sedm, čtyřicet osm, čtyřicet devět, padesát,....“

„Přestaň!“ křičí nervózně otec. Potom jde k motoru a hledá v něm. Brzy se vrací s černýma rukama.

„Tati, postavím výstražný trojúhelník,“ říká Jirka.

„Vystupte,“ přikazuje tatínek. „A jděte kousek nahoru po svahu!“ Maminka se ještě vrací. Přináší svačinu. A Jirka jde s trojúhelníkem dozadu. Dělá sto padesát dlouhých kroků. Potom staví červený trojúhelník a přitom hlasitě volá: „Jed'te opatrně a pomozte nám někdo!“

Tatínek je stále ještě skrčen nad motorem. Nyní má i předloktí černé. Anička pořád počítá auta a přitom pojídá svačinu.

Po chvíli si otec obléká kabát a říká: „Jdu k nejbližšímu telefonu. Zavolám dálniční policii.“

Sotva odešel, zastavilo auto. Vystoupí muž a ptá se přátelsky: „Tak co, nechce jet?“

Jirka sděluje: „Motor se najednou zastavil. Ale v nádrži je ještě polovina benzínu.“

„Tati! Táááá!“ Maminka s Aničkou volají na stráni z plných plic. Jirka houká: tu-tu-tu-tu-tuúú! Konečně se tatínek otáčí. Vidí pomocníka. Rychle běží zpět. Cizí muž sahá s a tam v motoru. Jirka musí zasunout startovací klíček. Má spustit motor. Ale ten stále nenaskakuje.

Nyní cizinec něco vyšrouboval. Čistí a fouká. Už má také černé prsty, ale směje se při tom. Jirka musí opět zasunout klíček a hrrr, motor vrčí.

Všichni se radují. Maminka posílá Aničku s čokoládou k druhému autu, kde je malé děvče se svojí maminkou. Cizinec se loučí. „Neni za co děkovat,“ říká. „Možná, až se dostanu jednou do úzkých, tak zase pomůže někdo mě. Tatínek odpovídá: „Pak vám pomohu, jak dovedu.“ A obě auta odjíždí.

Po chvíli děti říkají: „Tati, vždyť ty jsi tomu pánovi nedal žádné peníze?“

„Ne,“ odpoví otec, „on by si je byl ani nevzal.“

Ahoj kluci a děvčata.

Doufám, že prázdniny byly v pohodě. Už se vám někdy stalo, že někdo nutně potřeboval vaši pomoc? Jak byste se v takové situaci zachovali? Uměli byste nabídnout pomoc jen tak někomu, kdo to potřebuje? Možná, že to budete moct vyzkoušet v novém školním roce. Přejeme vám, ať se vydaří a také abyste stále věděli, že máte někoho, na koho se vždy můžete obrátit a spolehnout.

DOBŘÉ SKUTKY, KTERÉ NIC NESTOJÍ

DOBŘÉ SLOVO.

NÁVŠTĚVA NEMOCNÉHO.

POCHVÁLIT JÍDLO.

ZATELEFONOVAT, ABYCHOM NĚKOMU ŘEKLI NĚCO MILÉHO.

NEZAPOMENOUT NA NEJBLIŽŠÍ JMENINY NEBO NAROZENINY.

PODĚKOVAT.

UDĚLAT RADOST DOPISEM, SMS.

NEPŘIPOMÍNAT ODPUŠTĚNOU VINU.

NEVLÍDNÉ SLOVO NEBRAT JAKO URÁŽKU.

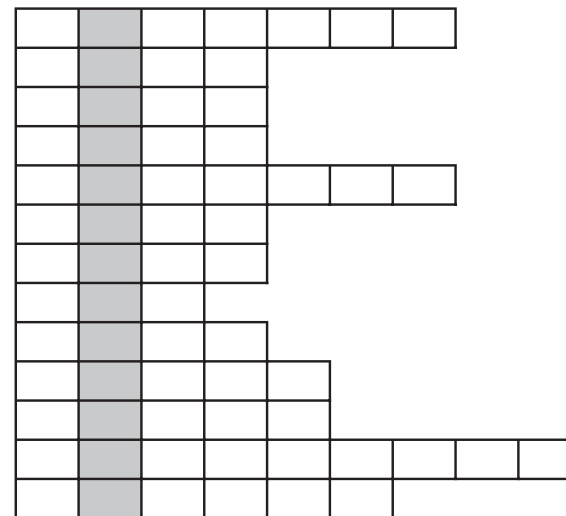
UZNAT SLOVY DOBRÝ SKUTEK BLIŽNÍHO.

POUŽÍVAT HUMOR.

ČESTNĚ PŘIZNAT KŘIVDU, KTERÉ JSME SE DOPUSTILI.

TĚŠIT SE NA DRUHÝ DEN.

V tajence tohoto čísla zjistíte ještě jeden dobrý skutek, který může druhého potěšit, ale nás nic nestojí. Možná jen trochu času.

reakce na otázku
začátek dne
jí se u toho
šaty
zem v místnostech
boty
středověké sídlo
365 dní
horní končetina
oblaka
hrací list
prominutí viny
budova se starými věcmi

ORELSKÝ TÁBOR – BŘESTEK

Začaly prázdniny, a tak se děti opět vydaly 6. července na stanový tábor. Letos jsme zvolili nové místo. Jeli jsme do Břestku, který se nachází kousek od Buchlovic. Jenom co 28 dětí vystoupilo z autobusu, už je čekala první „rozdělovací“ hra. A tak se utvořilo pět neožrožených skupinek.

Hned první den začaly hry „Tajuplného ostrova“. Hry byly namáhavé jak pro děti, tak pro vedoucí. Noční hra se podle mě a usmívajících dětí dost povedla. Po lese se potulovalo 7 trpaslíků, 1 Sněhurka a 1 čarodějnice. Táborníci dostávali od trpaslíků, které museli potmě hledat, podpisy za splnění úkoly. Pomáhalo jim v tom malé červené světýlko, které měli trpaslíci na sobě. Úkoly byly dost vtipné, např. měli odpovědět, jak dlouhý je nejdelší trpaslíkův vous, atd. Když měli všechny podpisy od trpaslíků, tak museli najít Sněhurku, která se dala poznat podle žlutého světla, splnit její úkol a nakonec šli za čarodějnici s modrým světlem. Poté se šlo spát - a to byl vážně těžký úkol. V půlce tábora nám přibyla další tábornice, která se opozdila kvůli nemoci, a tři ochotní občané Bojanovic, kteří se na nás dojeli podívat a dva dny nám s dětmi pomáhali. Také se účastnili noční hry.

Zpeřtením horkých dnů

byla „stříkačková hra“, kdy děti dostaly stříkačky, čtyři plné „vajglíny“ vody a dál jsme jim pravidla ani nemuseli vysvětlovat. U jedné celodenní hry jsme se dostali do blízkosti hradu Buchlov, a tak jsme tam zamířili na krásnou prohlídku.

V noci před odjezdem táborníci vyfasovali diplomy a památeční listy. Nadcházející den se děcka sbalila, nastoupila do autobusu a za veselých zpěvů jsme dojeli šťastně až domů.

jeden z vedoucích tábora

Poslední prázdninovou neděli se na farní zahradě sešlo množství dětí, aby zhlédly promítání filmu „Plavba jitřního poutníka“.

Ministrantský tábor

V neděli 21.8. vyrazila parta ministrantů se svým vedoucím na ministrantský tábor. Azyl nám tentokrát poskytl otec Petr Holý, zvaný Mech, na faře ve Valči. Po požehnání a naložení všech účastníků do děkanského auta započalo dobrodružství. První zastávkou na naší cestě bylo dobývání Divčího hradu a přechod Pálavy s nádhernými výhledy do okolní přírody. Otec Mech nás přijal s otevřenou náručí, a poskytl nám veškeré vybavení fary ve Valči, včetně nově zbudovaného hřiště s umělým trávníkem. Nejoblíbenějším zážitkem všech borců byly ranní rozcvičky. Z jejich slov „kdybych věděl, že budou ranní rozcvičky, tak nikam nejedu“ vyzařovalo neskonale nadšení. Bohu díky za nád-

herné počasí, které panovalo po celý týden. Tudíž jsme mohli absolvovat horolezecký výstup na jednu z Wilsonových skal spolu se slaňováním, jízdu na raftu po Dalešické přehradě, jízdu motorovým člunem a koupání. Také různé vědomostní a dovednostní hry,

ať v lese nebo na hřišti, nás všestranně rozvíjely a přinášely nové zkušenosti. Po večerních florbalových zápasech všichni usínali zdravou únavou. Tábor se vydařil, a my se plni zážitků vrátili domů.

VŠ

VELKÉ DÍKY

Otče Petře,

děkuji za mše svaté (bohoslužby), které denně pro farníky sloužíte. Děkuji Bohu, že já můžu žít v této obci - farnosti v Dolních Bojanovicích, chodit každý den do kostela a ministrovat. Jsem rád, že máme v naší farnosti občas i pomocného biskupa Petra Esterku.

Děkuji také, že máme pěkný oltář a uprostřed sochu sv. Václava, hlavního patrona české země. Jsem rád, že máme u nás každý den mši svatou. Jsou obce, kde mše sv. nejsou nebo tam není ani chrám Páně nebo kněz.

Patří Vám, otče Petře, velký dík za vaši obětavost a za vše, co pro tuto farnost děláte.

děkuje váš ministrant

OHLÉDNUTÍ ZA FARNÍM DNEM

V tomto článku se ještě jednou vrátíme k letošnímu Farnímu dni, který se konal na konci minulého školního roku. Mimo sportovní úkoly, které děti plnily na různých stanovištích kolem kostela, se mohly zúčastnit také rozhovoru. Pro dospělé, které by zajímalo, o čem jsme s dětmi mluvily, jsme připravily tento článek. Někteří rodiče, když slyšeli odpovědi svých dětí, tak se chytali za hlavu, různě napovídali a dělali nesouhlasná gesta, proto museli být vykázáni mimo dohled a doslech svých ratolestí. Nejmenší školčátka, která se nás bála, nedostala otázku z náboženství, ale ptali jsme se hlavně, jestli chodí do školky a jak se jmenuje třída a paní učitelka. Anežka (5 let): „Musím chodit do školky, protože jsem malá.“ Sára (7 let): „Do školky se chodí proto, aby se pak mohlo chodit do školy. Maminka zase musí chodit do školky, protože tam vaří.“ David (8 let): „Ve školce se učíme slušnému chování.“ Zajímavé byly odpovědi starších školčat. Ty nám většinou odpovídaly na otázky o existenci dinosaurů, o vilách, skřítcích, andělech a čertech. Tak například: Michalka (6 let): „Vily žijí v lese, dinosauri v jeskyni, ale andělé nejsou.“ Vítek (7 let): „Andělé jsou v nebi a připravují vánoční dárky a čerti jsou v pekle a dělají neplechu!“ Daniel (7 let): „Anděl je v nebi a ochraňuje lidi, čerti odnáší lidi, kteří zlobí, ale mě neé...!“ Veronika (6 let): „Anděl byl u nás doma na Vánoce.“ Překvapila nás odpověď Alenky (6 let): „Dinosauri žili, protože moje babička, když byla malá, tak si s nimi hrála.“ Nejčastější odpověď na anděla však byla: „Mám anděla doma v poličce nebo na obrázku a nemůže být

se mnou, protože hlídá dům.“ Děvčata říkala, že jejich anděl je holka, ale kluci mají anděla kluka, i když nosí sukni. Veronika (6 let): „Mám anděla strážného v srdci.“

Mladších školních dětí jsme se ptaly, co se dělá v nebi a v pekle a jak to tam vypadá. O pekle měly děti jasno, ale nebe byl většinou problém. Také nás zajímalo, jestli je v nebi internet a co tam bez počítače budou dělat? Někteří byli skutečně zaskočení. Hlavně kluci. Jakub (9 let): „V pekle je láva a v nebi všechno, co si budeme přát. Nebudeme tam už mít rozum, a tak nebudeme internet potřebovat.“ Honza (11 let): „V nebi se pořád chodí do kostela.“ Šimon (11 let): „Až přijdu do nebe, tak tam určitě internet zavedu!“

Nejstarších dětí, které byly ochotné odpovídat, jsme se ptaly na život kněží. Proč nemá o. Petr manželku a kdo mu vaří a uklízí. Také proč v modlitbě tykáme Pánu Bohu. Marek (10 let): „Musel bych otce Petra lépe poznat, abych věděl důvod, proč nemá manželku. Bohu můžeme tykat, protože On je tak dokonalý a má smysl pro humor, že mu to vůbec nevadí.“ Katka (14 let): „Na faře vaří a uklízí všelijaké paní z Bojanovic, např. paní Svatava. Ve všední dny chodí otec na oběd do školní jídelny a v sobotu a v neděli si ohřeje konzervu.“ Matyáš (11 let): „Kněz nemůže mít manželku ani žádnou jinou ženu, protože je po Ježíšovi. Ale kdyby byl Ježíš normální člověk, tak by ženu určitě měl.“ Filip (11 let): „Jestli otec Petr má nebo nemá manželku, je jeho osobní věc!!!“

*Andrea Červenková
a Kamila Košutková*

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice